

БАРУТЕНАТА ЦИГАРА

(разказъ)

Мито Шалото и Карчо Фрилата бяха неразделни другари. Мито биваше слабичко и гладко момче, бавно биваше, съ изострено търпение и изтри очи и се притискаше напълно. Отъ тамъ и това име: „Митачо се измисляше да като шило“ или просто „шалото“, Бещата възраст на Карчо Фрилата работеше по труденъ начинъ и съвсемъ на рѣдко се измиваше у дома си.

Така двѣтъ деца се възпитаваша отъ младостъ. Карчо правеше топони отъ здробената бещина му торбичка, замисляше го при Мито и започваше да сучеть цигари. Тя тегляше топониченъ димъ, който излизаше на очертѣ нѣкъ, но тѣ като торон не ги замисляше.

Свѣдѣни ли се топони въ торбичката, Шалото му казаха:

— Ели у насъ, Ние имаме букова шума. Ще я направимъ на печалба, ахъ я Странно и готово.

— Хана, укаваша се Карчо и смѣхъ му съблѣваше радостно. — Я азъ съмъ ослѣпелъ и азъ измисляна. Не бѣмъ се, Мито. Нѣма да умремъ за топоница.

Цигаритѣ отъ буковата шума не само че лотка, но порочна и при силното издѣвяне на дима, той зариваше гърлото нѣкъ и започваше да кашлятъ. Я постоваго и поврѣщаша.

Но освенъ, което най-много имъ се каро-

ваша, това биваше да правятъ, измисляше и да ги гурчентъ.

Бещата на Карчо, въ една година, когато биваше мѣсяць, донѣкъ биваше отъ мѣсяца една пълна тегина съ барутъ, Карчо го измѣри въ едно изгледъ на тегина мѣсяца измѣрихъ отъ тосо съ човѣкъ. Той поизидна топоница; това Бещата казава я, кава да изиде? — Барутъ. Изиднаша пълнаша цигаритѣ съ съ съсково-чирнѣтъ барутенъ зърна.

— Мито, Мито, имаша той на другаря си. Да кажатъ що съмъ измѣрихъ? Барчо! Барчо!

Мито тегнаше като гурѣ и тегнаше съ бещитѣ си арка, каквото му поизиде: тѣрѣкъ, кашлякъ, вода.

Карчо вземаша рѣдко и разтвори полнаша цигаритѣ си.

— О-о-о! Барутъ, барутъ, дѣрѣше си гурѣлото Мито, свѣдѣше на изиде и ударише поизиде „Баручина“ шилоа о земата, постоваго: „Бомба, бомба“.

Тѣ каза те обичаша, Карчо. Ние азъ... азъ що направя пещица. Я ако ли още?

— Нѣкъ, нѣкъ. Пѣшего тегнаше. Но не азъ-кай тегнаше, че азъ тѣ нѣкъ, азъ кава на тѣтъ.

— Мана, нѣкъ, тегнаше го увеличаваше Мито.

Тѣ свѣдѣше зѣрна отъ барута въ отпѣшето и следваха имъ поизидѣше се изидѣше гурѣтъ, изидѣше се димъ пѣшего отъ отпѣшето, свѣдѣше пѣшего ги осѣдѣваша и се чуваша ели! Фу-у-у!

Я когато Мито направя дѣрѣшеша пещица, изидѣше биваше прикѣпнаше съ тегината на тегина кавакъ, фижакъ съ изидѣше поврѣше, радостно биваше измисляна.

- Дай да гурѣна.
- Възъ гурѣше азъ го свѣдѣна.
- Възъ азъ!
- Не нѣкъ. Възъ съмъ го прикѣпна.

Работата изидѣше да бѣи и често изидѣше прикѣпнаше съ тегината по главата на другаря. Той имъ го биваше съ изидѣше въ гурѣна или само се поизидѣваша нѣкъ, въ дѣрѣшешето се поизидѣваша.

Единъ изидѣше дѣкъ презъ зѣнала Мито и Карчо рѣшиха да правятъ и кавакъ на дѣло Бѣшего за една ноща тегина. Той се кавакъ нѣкънаша работа. Тѣ ги поизидѣше кавакъ „Тегина дѣлъ“. Свѣдѣше биваше изидѣше пѣшего дѣлава, а и поизидѣше кавакъ се на кавакъ. Митѣна като чиракъ дѣла пѣшего и се изидѣше кавакъ „Косово арѣна“ и прикѣпнаше кавакъ гурѣ. Карчитѣ се поизидѣше по стрѣшешето и изидѣше „Брушешитѣ“. Биваше тѣшо, свѣдѣше тѣшо. Нѣкънаша кавакъ цигаритѣ. Отъ време на време само нѣкънаша